

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΛΑΤΣΙΩΝ

*Οικολογικά παραμύθια από τα παιδιά
του τμήματος Ε'2*

Κάθε σταγόνα είναι θησαυρός

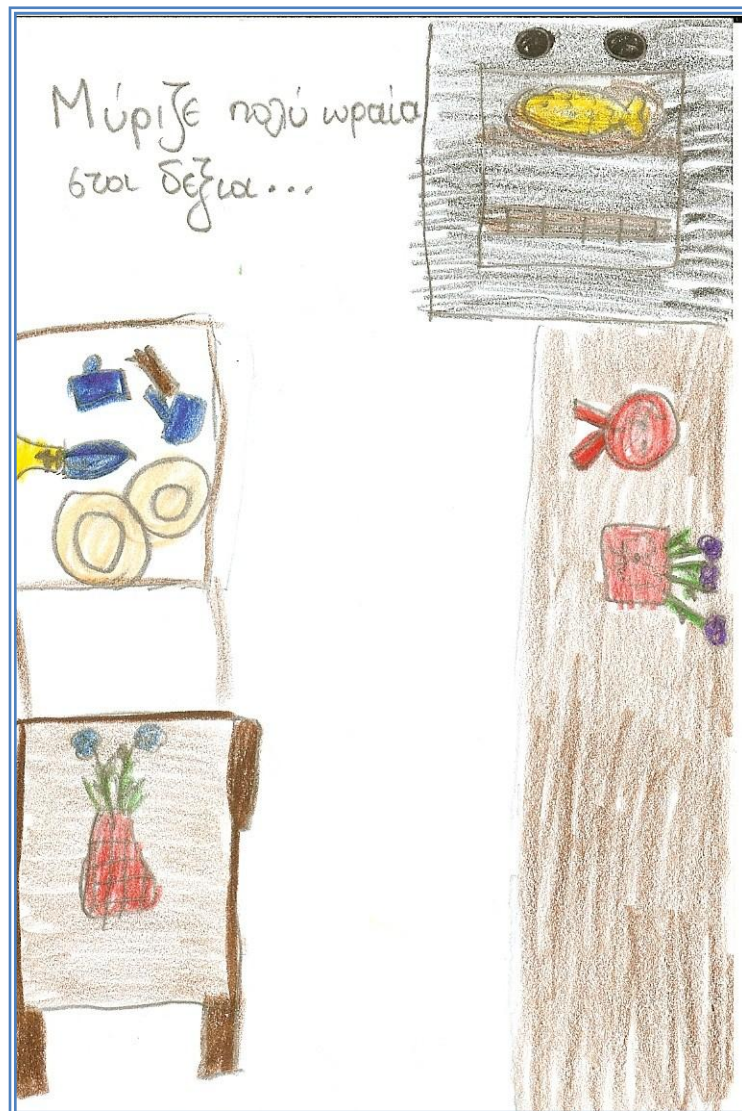
Ανδριανή

Σ ' ένα ωκεανό, σ' ένα μεγάλο ωκεανό, στον Ατλαντικό, σ' έναν κόλπο της Ισπανίας ζούσε μια σταγόνα – ω, όχι, μία σταγόνα, αλλά δισεκατομμύρια – αλλά μία από αυτές. Τέλος πάντων! Αυτήν τη σταγόνα, τη λέγανε Σταγόνα Ελ Χαβόνια. Ζούσε μια χαρά εκεί μέσα στο γαλάζιο νερό, μέχρι που μια μέρα...

Βρέθηκε να κρέμεται από μια σωλήνα – τουλάχιστον έτσι το έλεγε η Ελ Χαβόνια. Βρέθηκε να κρέμεται από μια βρύση αναίσθητη. Γιατί, όμως; Και πώς βρέθηκε εκεί; Κοίταξε γύρω της και είδε κάτι μεγάλα «τέρατα» που της έδιναν την εντύπωση πως ήθελαν να την καταβροχθίσουν.

Κοίταξε κάτω απ' τα πόδια της και είδε έναν «γκρεμό». Μύριζε κάτι πολύ ωραία στα δεξιά, αλλά στα αριστερά ήταν σαν χωματερή. Στα δεξιά βρισκόταν ένα βάζο με λουλούδια – το αναγνώριζε αυτό – και στα αριστερά μια «μαύρη σπηλιά», όπως την είπε, και είδε μέσα ένα ψάρι. Για μια στιγμή νόμισε πως ήταν γυάλα, αλλά το ψάρι δεν κουνιόταν.

Μπροστά της βρέθηκε ένας άνθρωπος και τότε θυμήθηκε... Πέρασε από μεγάλες σωλήνες, δεξαμενές, με ορμή... Ρουφούσαν οι δεξαμενές και ζαλίστηκε η Ελ Χαβόνια. Πέρασε ακόμα κι από εργοστάσιο αφαλάτωσης νερού.

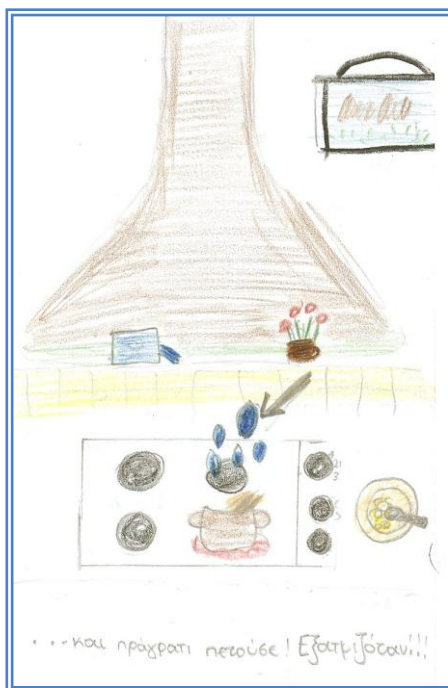
Ο άνθρωπος που βρέθηκε μπροστά της ήταν ψηλός με μαύρα σγουρά μαλλιά και μελαχρινό δέρμα. Έπιασε ένα ρούχο και τη στιγμή που η Σταγόνα Ελ Χαβόνια ήταν έτοιμη να πέσει, άνοιξε τη βρύση και το νερό έτρεξε με ορμή. Έβαλε το ρούχο κάτω από το νερό και η σταγόνα έπεσε πάνω φωνάζοντας. Στράγγισε το ρούχο και μερικές σταγόνες έπεσαν μέσα στην τρύπα του «γκρεμού». Ο άνθρωπος αυτός πήγε κάπου με το ρούχο κι άρχισε να το τρίβει δεξιά κι αριστερά πάνω στον ξύλινο πάγκο. Η σταγόνα, που είχε καταφέρει να κρατηθεί πάνω στο ρούχο, μη αντέχοντας άλλο, ανέβηκε στο χέρι εκείνου του ανθρώπου για να γλιτώσει το πέρα-δώθε.

Εκεί, στο χέρι είχε κι άλλες σταγόνες. Τότε είδε ένα μεταλλικό θαλασσί πράγμα να τυλίγει το δάχτυλο εκείνου του σγουρομάλλη ανθρώπου και σκέφτηκε μήπως ήταν τιμωρημένος γιατί φαίνεται να τον έσφιγγε πολύ.

Μετά άφησε το κίτρινο ρούχο στον «γκρεμό» και έπιασε μια πετσέτα και σκουπίστηκε. Η Ελ Χαβόνια γλίστρησε κι εκείνη στην πετσέτα και έμεινε εκεί στη ριγέ, πολύχρωμη πετσέτα που κρεμόταν από ένα κρεμασταράκι. Έμεινε εκεί μέχρι το πρωί...

Μιας και το κρεμασταράκι ήταν κοντά στο παράθυρο είδε τον ήλιο που ανέτειλε. Η ώρα 12:00 το μεσημέρι ένα τεράστιο σκουρόχρωμο χέρι άπλωσε και πήρε την πετσέτα από το κρεμασταράκι. Η Ελ Χαβόνια ανέβηκε στο τεράστιο αυτό χέρι. Το χέρι αυτό ανήκε στην οικιακή βοηθό του σπιτιού που πήγε να πιάσει την κατσαρόλα από ένα καφέ ερμαράκι, για να τη γεμίσει νερό και να βράσει μακαρόνια.

Τότε εκεί που γέμιζε την κατσαρόλα, η Ελ Χαβόνια κατά λάθος έπεσε στο νερό της κατσαρόλας. Όταν το μάτι άρχισε να βράζει, έβραζε και η σταγόνα. Μπήκαν στην παρέα και τα μακαρόνια. Ένωθε περίεργα ... νόμιζε πως πετούσε ... και πράγματι πετούσε! Εξατμίζονταν!!! Βγήκε από κάτι τρύπες που είχε στον τοίχο και ανέβαινε στον ουρανό.

Εκεί στα σύννεφα, που έφτασε, έμαθε για τις χώρες που δεν έχουν νερό και κάνοντας συμβούλιο κατέληξαν:

- Στις χώρες που δεν έχουν νερό, το εκτιμούν και στις χώρες που έχουν, δεν το εκτιμούν.

Τελικά, οι σταγόνες πέφτουν στην Αφρική, σε μια χώρα με πολύ μεγάλο πρόβλημα με το νερό. Η Σταγόνα Ελ Χαβόνια βρέθηκε σ' ένα ποτάμι κι από το βρώμικο ποτάμι σε μια βρώμικη στάμνα και από κει στο στόμα ενός διψασμένου, ταλαίπωρου παιδιού. Πριν κάνει το καθήκον της σκέφτηκε:

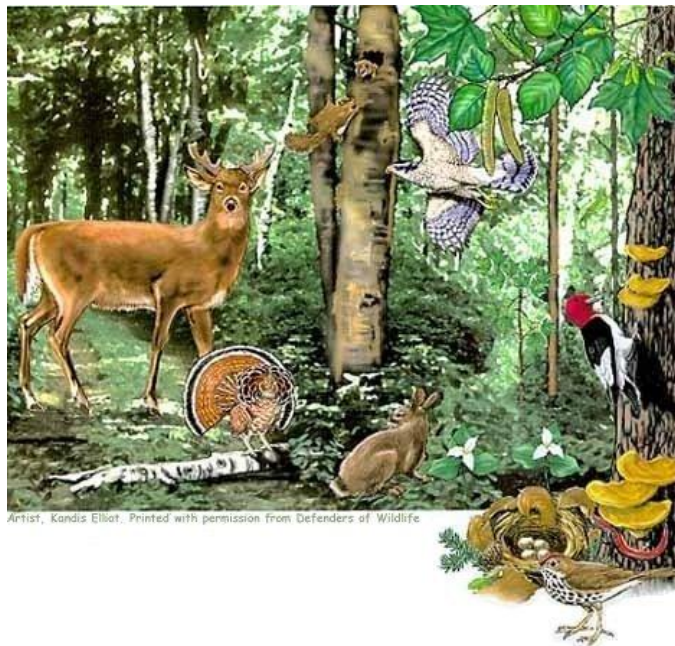
«Κάθε σταγόνα είναι θησαυρός!»

Στο δάσος

Θεόδωρος και Κωνσταντίνος

Μια ηλιόλουστη μέρα μια παρέα παιδιών αποφάσισε να κάνει ένα πικ νικ. Ο Στάθης που ήταν ο πιο ψηλός της παρέας πρότεινε να κάνουν το πικ νικ στην εξοχή. Όλοι συμφώνησαν με την άποψη του Στάθης. Ο Τάκης συμφώνησε να φέρει αναψυκτικά, τους χυμούς, τα νερά γιατί ο πατέρας του είχε μια μεγάλη υπεραγορά. Η Άννα και η Γρηγορία θα έφερναν το τραπέζομάντιλο, τα νόστιμα σάντουιτς των γιαγιάδων τους και τα πιάτα και τέλος ο Στάθης θα έφερνε τα αλμυρά.

Το δάσος με ανυπομονησία περίμενε τους επισκέπτες για να τους φιλοξενήσει. Τα λουλούδια άνθισαν από τη χαρά τους, τα πεύκα τέντωσαν τα κλαδιά τους, γυάλισαν τις βελόνες τους, ίσιωσαν τους κορμούς τους και άνοιξαν τα κουκουνάριά τους. Οι θάμνοι άπλωναν το άρωμά τους σε όλο το δάσος. Παρ' όλη την προετοιμασία του δάσους...

Όταν η παρέα των παιδιών έφτασε στο δάσος, είδαν τα σκουπίδια σκορπισμένα μέσα στο δάσος, στο ρυάκι, στις σπηλιές πάνω στα ψηλά δέντρα, μέσα στους θάμνους και στις φωλιές των ζώων. Τα παιδιά συγκλονίστηκαν με όσα είδαν τα μάτια τους.

- Δε θα το επιτρέψω αυτό το χάλι, είπε ο Τάκης θυμωμένος.
- Τι θέλεις να κάνουμε, Τάκη; Είπε απορημένη η Γρηγορία.
- Να το καθαρίσουμε με τη βοήθεια των ζώων του δάσους, είπε περήφανα ο Τάκης.

Η Άννα μαζί με τον Τάκη ανέλαβαν να καθαρίσουν μαζί με τα ελάφια, τα σκουπίδια που ήταν κρυμμένα μέσα στις σπηλιές. Η Γρηγορία και ο Στάθης ανέλαβαν να καθαρίσουν το ρυάκι και τα δέντρα μαζί με τα ψάρια και τα πουλιά. Και τέλος όλοι μαζί θα καθαρίζανε και θα πετούσανε όλα τα σκουπίδια στους καλάθους απορριμμάτων.

Μέσα στη σπηλιά η Άννα και ο Τάκης βρήκαν πολλά ανακυκλώσιμα υλικά και σκουπίδια, όπως: χαρτόκουτα, τενεκεδάκια, πλαστικά, κ.ά.

Πριν φύγουν τα παιδιά τοποθέτησαν και πινακίδες που έλεγαν:

Έτσι, το δάσος με τη βοήθεια των παιδιών, των ζώων, των πουλιών και των ψαριών καθάρισε και μάλιστα έγινε το καθαρότερο δάσος της χώρας.

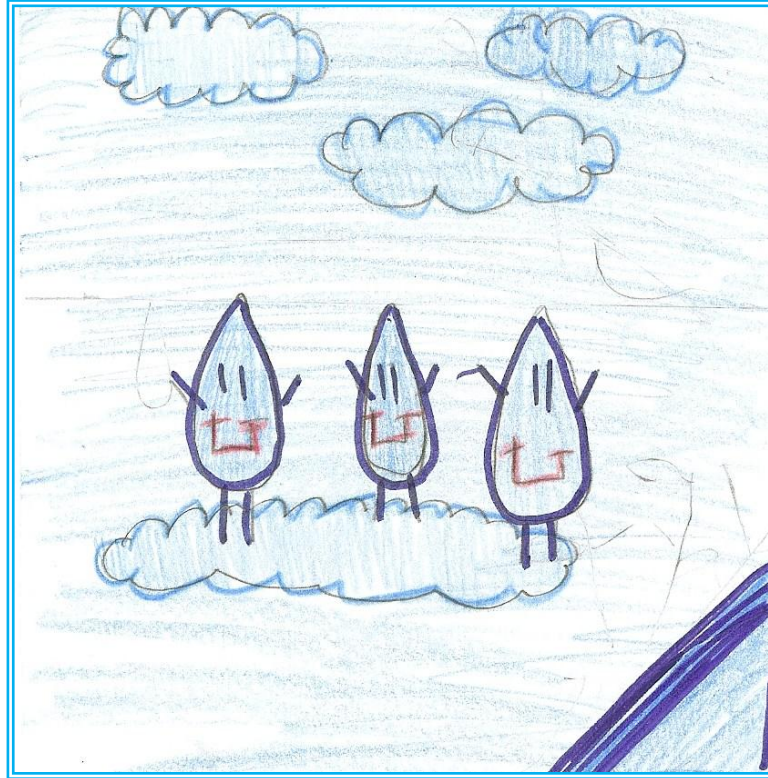
Τότε οι άνθρωποι έρχονταν στο καθαρό δάσος για να ξεκουραστούν, να παίξουν, να φάνε. Όμως, τα παιδιά μαζί με τα ζώακια πρόσεχαν να μη ρίξει κανένας τα σκουπίδια του χάμω. Επίσης, έβαλαν δασονόμους να βλέπουν αν το δάσος διατηρείται καθαρό και για όποιον έριχνε σκουπίδια, του έβαζαν πρόστιμο €80.

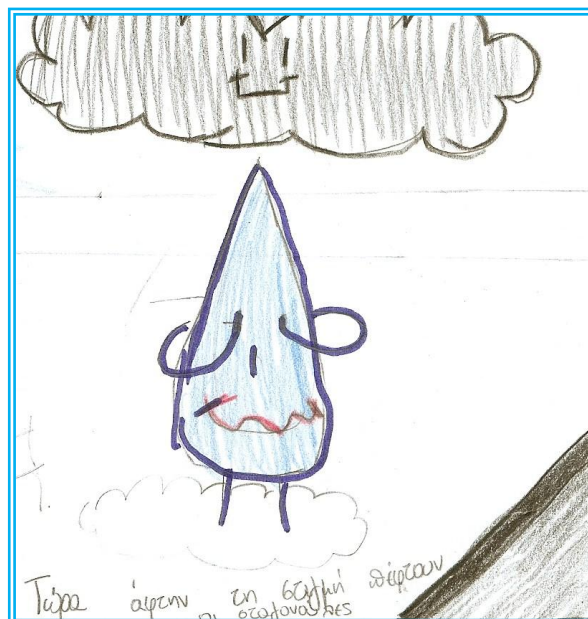

Η Νεράνια και τα σκουπίδια

Μαρία

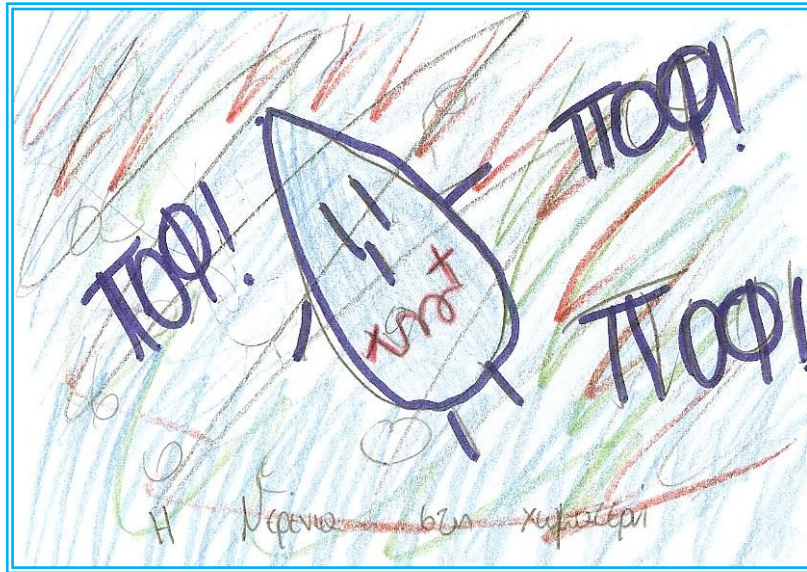

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια σταγονούλα που δεν ήθελε να φύγει από τον ουρανό. Μια μέρα ήρθε η ώρα της Νεράνιας και των φίλων της. Ενώ έπαιζε έπεσε από τον ουρανό.

Όλα έγιναν σκοτάδι. Δεν ήξεραν πού βρίσκονταν. Όλα ήταν τρομακτικά. Η Νεράνια άνοιγε σιγά σιγά τα μάτια της. Και τι να δει; Ένα βρώμικο πράγμα ήταν πάνω της.

- Τι είσαι εσύ; ρώτησε η Νεράνια.
- Είμαι ένα τενεκεδάκι, απάντησε ο κύριος Τενεκέδος.
- Τι είναι αυτό που μυρίζει τόσο άσχημα; ρωτούσε συνεχώς η Νεράνια.

- Αυτό που μυρίζει έτσι είναι η χωματερή. Κι εγώ νομίζω πως μυρίζει πολύ ωραία, είπε ο κύριος Τενεκέδος.
- Εδώ μπορεί να πεθάνει κάποιος, είπε η Νεράνια.
- Πτ, πτ, πτ, μη κακό μας, είπε φτύνοντας ο κύριος Τενεκέδος.
- Καλά, ντε, δε θα μας σαλιαρίσεις, έτσι; είπε η Νεράνια θυμωμένη.

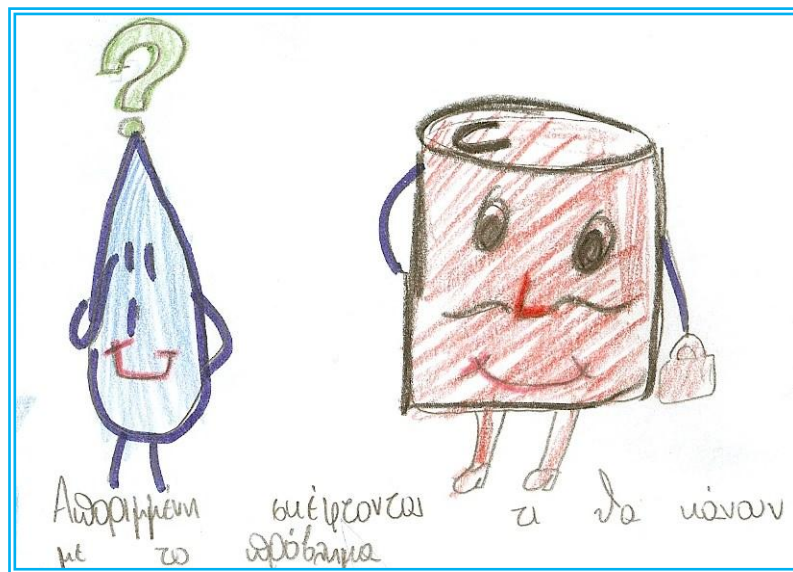
Ο κύριος Τενεκέδος σκεφτόταν τι εννοούσε με αυτά τα πράγματα. Είναι αλήθεια ότι βρωμάμε συνεχώς.

- Κυρία Νεράνια, είναι αλήθεια ότι λέγατε; Είπε ο κύριος Τενεκέδος απορημένος.

- Και βέβαια, λέω αλήθεια. Εννοώ ότι η ανακύκλωση είναι σημαντικό για σένα και για όλους. Επειδή θα είναι πιο καλά για τον πλανήτη μας, είπε η Νεράνια.

- Καλά, πώς θα τους πούμε τους ανθρώπους ότι το νερό είναι πολύτιμο και τα σκουπίδια να τα χωρίζουν για ανακύκλωση; Ρώτησε απορημένος ο Τενεκέδος.

- Κάτι θα σκεφτούμε. Δε γίνεται, είπε η Νεράνια.

Κι έτσι αυτή η ιδέα συζητήθηκε για μέρες και ύστερα για μήνες. Όσπου μια μέρα...

- Αα, σκέφτηκα! Θα κάνουμε αυτό που θέλουν οι άνθρωποι, είπε τη γνώμη του ο κύριος Τενεκέδος.
- Δηλαδή εννοείς να κάνουν οι άνθρωποι ότι θέλουν; Ρώτησε απορημένη η Νεράνια. ....

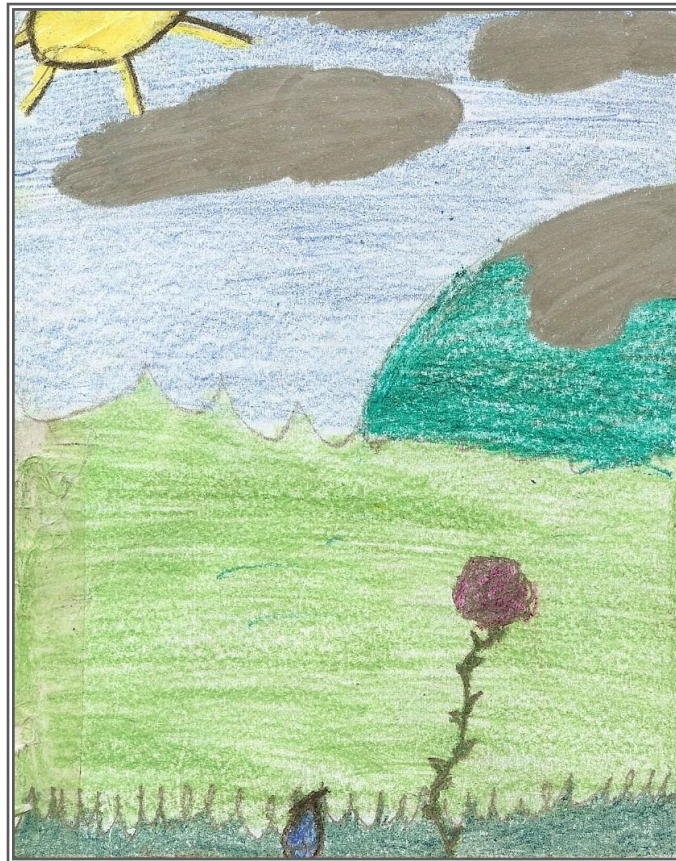
Ο κύκλος της Γόνας της Σταγόνας

Ελένη

Μια φορά στον ουρανό υπήρχε μια σταγόνα, η Γόνα, που δεν ήθελε να πέσει στη γη ή να ποτίσει τη φύση. Ήθελε να μείνει στον ουρανό να πετάξει σαν τα πουλιά. Ο πατέρας της, όμως, ο Ουρανός της έλεγε πως οι σταγόνες είναι για να ποτίζουν τη γη.

Ο πατέρας της Γόνας με το πρώτο σύννεφο που διέλυσε την έριξε στη γη. Η Γόνα δεν ήθελε να κατεβεί γι' αυτό άρχισε να τσιρίζει και να κλαίει. Έπεσε με φόρα σ' ένα λιβάδι, έμεινε ακίνητη και συνέχισε να κλαίει απαραγόρητη.

Σε λίγα λεπτά σταμάτησε να κλαίει από τη στιγμή που διάφορες μυρωδιές έφταναν κοντά της. Σιγά σιγά ξεχάστηκε κι άρχισε να χαμογελά. Το πιο όμορφο λουλούδι λύγισε προς τη Γόνα και τη ρώτησε: «Γιατί έκλαψες σταγονίτσα μου;» Η Γόνα μαγεύτηκε από την ομορφιά του λουλουδιού και το ρώτησε: «Κι εσύ πώς μπορείς να είσαι το πιο όμορφο λουλούδι στο λιβάδι;»

Το λουλούδι απάντησε στη Γόνα και της εξήγησε πως αυτό συμβαίνει χάρη στις δροσερές σταγόνες που ποτίζουν το λιβάδι τους και του δίνουν ζωή. Της έδειξε και ένα άλλο γειτονικό λιβάδι που έμεινε κατάξερο γιατί η βροχή σ' αυτό ήταν λιγοστή.

Στη συνέχεια κι άλλη βροχή ήρθε να ξεδιψάσει το λιβάδι κι εκατομμύρια σταγόνες γέμισαν το μισογεμάτο φράγμα.

Τότε, η Γόνα κύλησε παρέα με τις φίλες και τις αδερφές της και βρέθηκε κι αυτή στο φράγμα. Οι αδερφές της Γόνας ήταν τρισευτυχισμένες που έφυγαν από το σπίτι τους, το σύννεφο, και ξεκίνησαν μια μοναδική περιπέτεια στη γη. Η Γόνα, όμως, εξακολουθούσε να νοσταλγεί το σπίτι της και να είναι συλλογισμένη.

Σιγά σιγά το φράγμα υπερχείλισε και αμέτρητες σταγόνες σκορπίζονταν σε καταρράκτες, ποτάμια, λίμνες, αγωγούς, ακόμα και σε μικρές λιμνούλες που δημιουργούσαν μόνες τους σε δρόμους και χωράφια.

Η Γόνα ακολούθησε ένα από τα ρεύματα και βρέθηκε με άλλες σταγόνες σ' έναν καταρράκτη. Η Γόνα πέφτοντας με ορμή από τον καταρράκτη έφτασε σε μια μικρή λιμνούλα. Εκεί είδε βατράχους και πάπιες που τσαλαβουτούσαν στο νερό και διασκεδάζαν.

Πουλιά και ζουζούνια τριγύριζαν τη μικρή λίμνη, ενώ όταν διψούσαν πλησίαζαν το νερό για να ρουφήξουν και να δροσιστούν. Μερικά από αυτά, όπως παρατήρησε η Γόνα, συλλαμβάνονταν από τη γλώσσα του βατράχου και γίνονταν το νόστιμο κολατσιό του.

Μια πάπια πλησίασε τη Γόνα και της είπε: «Γιατί σου λείπει το χαμόγελο; Εδώ είναι τόπος για γέλια και χαρές!» Η Γόνα και πάλι εξήγησε πως δεν ήθελε να κατεβεί από τον Ουρανό, ήθελε να μείνει στα αγαπημένα της σύννεφα. Η πάπια, όμως, που ακριβώς επειδή ήταν σοφή ήξερε να χαίρεται και τη ζωή, της εξήγησε πως χωρίς νερό κάθε πλάσμα της φύσης δε θα μπορούσε να επιβιώσει.

Η μικρή λιμνούλα βρισκόταν κοντά στη θάλασσα. Μια μητέρα πλησίασε μ' ένα μεγάλο κουβά τη λιμνούλα. Βύθισε τον κουβά στη λίμνη κι αυτός γεμίζοντας νερό, «άρπαξε» και τη Γόνα μαζί του. Τα παιδιά διψασμένα από τη ζέστη και το παιχνίδι στην παραλία, έτρεξαν να πουν νερό από τον κουβά που έφερε η μητέρα. Ο κουβάς άδειασε σχεδόν. Οι σταγόνες που απέμειναν σ' αυτόν ήταν ελάχιστες, μαζί τους και η Γόνα.

Όταν ήρθε η ώρα να αποχωρήσουν τα παιδιά από την παραλία, η μητέρα άδειασε εντελώς τον κουβά στη θάλασσα. Κι έτσι η Γόνα ξαφνικά βρέθηκε πάλι ανάμεσα σε αμέτρητες όμοιές της σταγόνες.

Στη θάλασσα πιασμένες χέρι χέρι με τις «νέες της φίλες» έμαθε ένα σωρό πράγματα, διασκέδασε, χάρηκε, έπαιξε. Η έγνοια της όμως να γυρίσει στο συννεφάκι της, στον Ουρανό, δεν την εγκατέλειψε. Οι κυματιστές κινήσεις της θάλασσας, χωρίς καλά καλά να το αντιληφθεί την οδήγησαν στα βαθιά, πολύ μακριά από την ακτή.

Εκεί στα βαθιά, κοντά σε βράχους στο βυθό συνάντησε χταπόδια, καλαμαράκια, γαριδούλες και μια τεράστια πεινασμένη φάλαινα που άνοιξε ένα ατέλειωτο στόμα καταβροχθίζοντας νερά και ψάρια. Η Γόνα πηγαινοερχόταν στο στόμα της φάλαινας. Η φάλαινα σε πέντε λεπτά «ανατίναξε» τα νερά. Η Γόνα νόμισε πως επιτέλους έφτασε στον ουρανό, αλλά η χαρά της δεν κράτησε πολύ γιατί κατέβηκε πάλι στη θάλασσα. Η Γόνα κουράστηκε και πήρε έναν υπνάκο.

Το πρωί που είχε ξυπνήσει ένιωθε σαν να έλιωνε. Ξεκίνησε να εξατμίζεται. Ως το μεσημέρι η Γόνα ήταν στον ουρανό παρέα με τις φίλες της.

Ο πατέρας της Γόνας, ο Ουρανός, αποφάσισε να την ανεβάσει ξανά κοντά του. Εκεί η Γόνα παρέα με τις φίλες της χοροπηδούσε γεμάτη χαρά καταλαβαίνοντας πως οι σταγόνες δεν μπορούν να μην πετάξουν. Πρέπει να χαίρονται το ταξίδι που κάνουν από τα σύννεφα στη γη κι από τη γη στα σύννεφα.

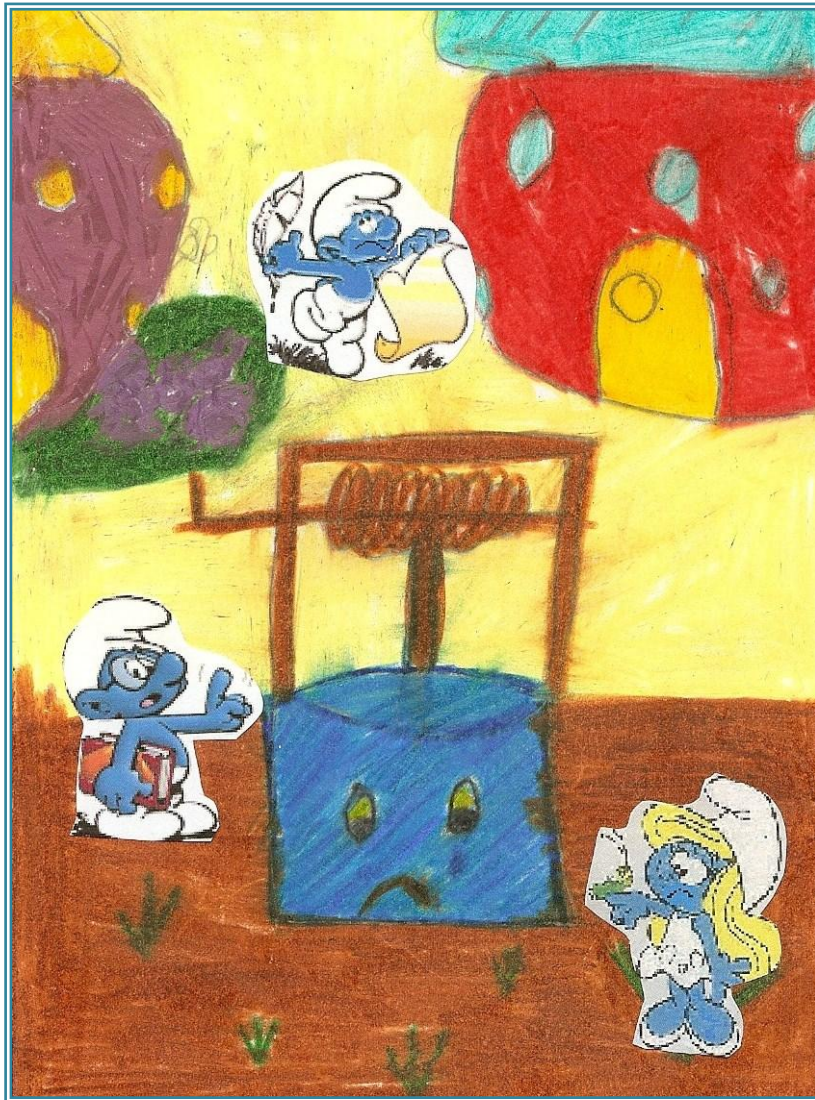
Πότε θα γεμίσει ο Βαθούλης;

Βασιλεία και Χριστίνα

Ουφ! Πόσο ακόμα θα περιμένω για να βρέξει. Έχω στερέψει για τα καλά. Δεν αντέχω άλλο! Πόσο καιρό να περιμένω πια. Τώρα που έχω στερέψει, τα ζώα και τα πουλιά δεν έρχονται να με επισκεφθούν και να ξεδιψάσουν πίνοντας λίγο από το νερό μου.

Αχ! Τι απρόσεκτος που είμαι. Ξέχασα να σας συστηθώ. Είμαι ο Βαθούλης, το πηγάδι. Και «κατοικώ» στη μέση του Στρουμφοχωριού.

Τα στρουμφάκια έρχονται κάθε μέρα να δουν αν έχω λίγο νερό μέσα, αλλά τίποτα. Τζίφος!

Σκέφτομαι και σκέφτομαι, σκέφτομαι και ξανασκέφτομαι... Μήπως να τραγουδήσω το τραγούδι της βροχής; Μπα! Αυτή κι αν είναι τρέλα. Πού ξανακούστηκε πηγάδι να τραγουδάει το τραγούδι της βροχής.

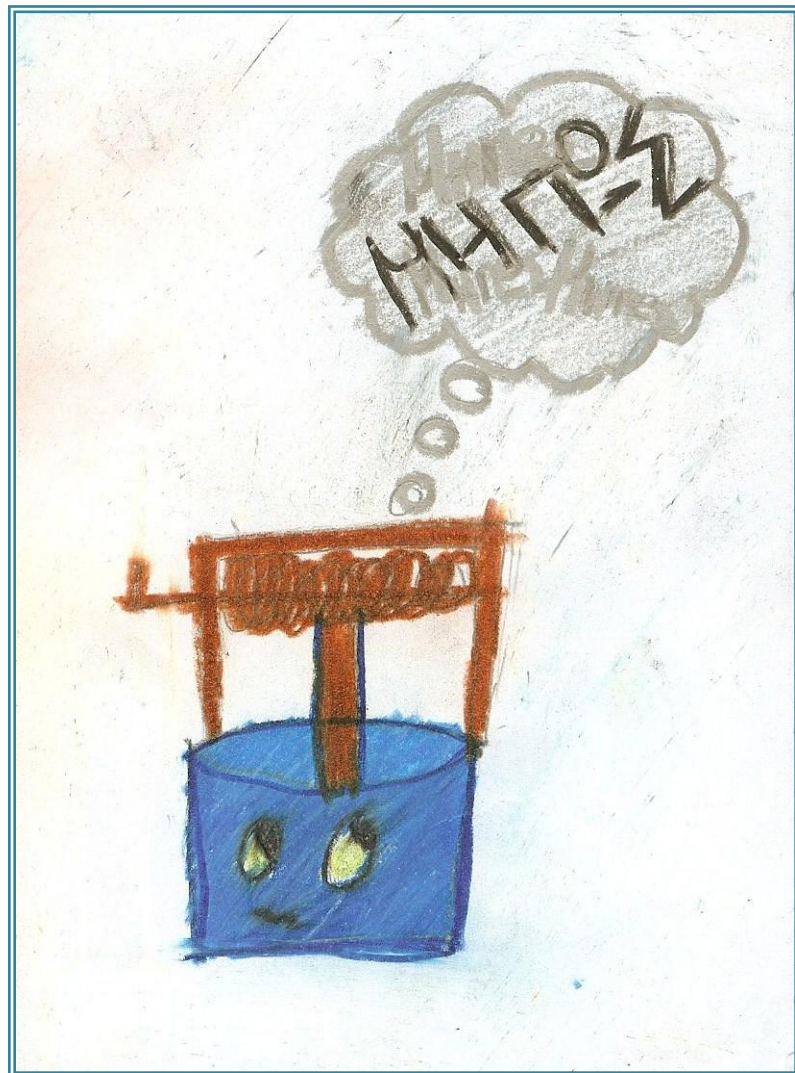
Πάλι σκέφτομαι και ξανασκέφτομαι. Μήπως να βγάλω πόδια και να πάω να κλέψω λίγο νερό από καμιά λίμνη και να ξανάρθω πίσω; Αυτό είναι ολόκληρο τρελοκομείο!

Μήπως να κάνω απεργία πείνας; Αυτή είναι ολόκληρη τρελόπολη.

Μήπως να γράψω ένα γράμμα στον υπουργό; Αυτή είναι ολόκληρη τρελοχώρα.

Μήπως να βρω καμιά μυστική συνταγή για να βρέξει; Αυτό είναι η πιο μεγάλη τρέλα που έχω πει μέχρι τώρα.

Μήπως... Μήπως... Ουφ! Μου έχουν λείψει όλες οι ευφυείς ιδέες.

Νύσταξα... Θα πέσω λίγο για ύπν... Ζζζζ.

Κοιμήθηκε ο Βαθούλης.

Πλιτς! Πλατς! Πλιτς! Πλατς! Είναι ώρα κοινής ησυχίας. Κάντε λίγη ησυχία, είπε και ξύπνησε θυμωμένος ο Βαθούλης.

Πριν καλά καλά ανοίξει τα μάτια του μια σταγόνα του είπε. «Γεια σου. Ήρθα για να σε γεμίσω» Μόλις κατάλαβε τι είχε συμβεί, φώναξε...

- Ουάου!!!! Επιτέλους λίγη βροχούλα. Λίγη τη λένε αυτή; Αυτή είναι τεράστια βροχή. Επιτέλους! Δεν άντεχα άλλο διψούσα τόσο πολύ. Είμαι τόσο χαρούμενος που επιτέλους άρχισα να γεμίζω. Δεν άντεχα άλλο αυτή τη ζωή. Νόμιζα πως δε θα έβρεχε ποτέ, αλλά έκανα λάθος. Επιτέλους! Τώρα θα έρθουν τα πουλιά και τα ζώα για να πιουν λίγο από το νερό μου. Είμαι τόσο μα τόσο χαρούμενος. Και, παιδιά, μην σπαταλάτε το νερό άσκοπα. Είναι πάρα πολύ σημαντικό!!!

